

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1527/2024
11.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Мирковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4759/23 од 22.11.2023. године, у седници одржаној 11.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4759/23 од 22.11.2023. године, у ставовима првом, другом и четвртм изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4759/23 од 22.11.2023. године, у ставовима првом, другом и четвртм изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4759/23 од 22.11.2023. године, ставовима првим и другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 133/20 од 10.03.2023. године, којом је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати 200.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 100.000,00 динара за претрпљени страх и 300.000,00 динара за душевне болове због умањене животне активности, са законском затезном каматом од 10.03.2023. године као дана пресуђења до исплате и да му надокнади парничне трошкове од 209.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у трећем ставу изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев за накнаду трошкова преко 209.100,00 динара до 211.100,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је потврђена првостепена пресуда, тужена је на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда заснована је на становишту да тужена држава одговара тужиоцу, као ватрогасцу запосленом у Сектору за ванредне ситуације у ..., за штету коју је претрпео на раду од експлозије у објекту Министарства одбране, у коме је гасио пожар. Судови су применили правила о објективној одговорности садржана у члановима 173. и 174. Закона о облигационим односима, у вези са чланом 164. Закона о раду. Објект у коме је пожар гашен припада туженој Републици Србији - која је послодавац тужиоца, па не постоје услови за искључење њене одговорности у смислу члана 177. став 2. Закона о облигационим односима, из разлога што војно лице које је спровело тужиоца није пружило информацију о стању објекта, како се то ревизијом неосновано указује. У конкретном случају нема ни околности које би упућивале на закључак да је тужилац имао пропусти у извршењу радног задатка. Приложено решење Апелационог суда у Београду Гж1 1075/21 од 11.03.2021. године и пресуда Врховног касационог суда Рев 142/14 од 29.12.2015. године односе се на примену правила о искључењу одговорности у конкретним околностима пропуста у организацији рада, односно у условима саобраћајне незгоде, па имајући у виду чињенице и разлоге на којима је заснована побијана пресуда приложене одлуке не представљају доказ постојања различите судске праксе у битно истоврсним чињеничним ситуацијама. По оцени Врховног суда, не постоје ни друга законом предвиђена правна питања која представљају разлог да се дозволи одлучивање о изјављеној ревизији, као о посебној.

Одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

У парницама из радног односа ревизија је по члану 441. ЗПП увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У имовинскоправним споровима из радног односа меродаван је режим из члана 403. став 3. ЗПП, по коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 02.03.2020. године, вредност предмета спора по члану 28. ЗПП је 700.000,00 динара и не прелази законом предвиђени цензус који омогућује изјављивање ревизије.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић